

TIEN BIJBELSE AMBTSDRAGERS

8. DE FALENDE AMBTSDRAGER: ZACHARIAS

Ik heb gefaald. Het bonkte door mijn hoofd, gedurende de lange voettocht van Jeruzalem naar mijn dorpje in het gebergte van Judea, waar ik woon. Ik heb gefaald. Ik, ambtsdrager van Israël. Op het moment, waarop het aankwam, kon ik het ongelooflijke niet geloven. En dat op die plaats en ten aanhoren van iemand, die niet geloofwaardiger kon zijn: een bode van de Eeuwige.

Maar laat ik mij, broeder of zuster die dit leest, eerst voorstellen. Mijn naam is Zacharja en mijn familie is zuiver Levitisch. Ik ben ambtsdrager. Priester van Israël, net als al mijn voorvaderen. Grieks sprekenden noemen mij Zacharias, zoals ze mijn vrouw, Elisjeva, Elisabeth noemen. Ook zij komt uit de stam van Levi, dus in joods-cultisch opzicht een ideale verbintenis. Draagt mijn vrouw niet met ere de naam van Aärons vrouw? Wij voelen ons een eenheid. Ook in het geloof. We hebben de jaren door getracht naar de Thora te leven. In alle bescheidenheid gezegd: zo staan we ook bekend. Toch heeft de Eeuwige - geprezen zij Zijn Naam - ons geen kinderen gegeven. Ons gebed om een zoon werd nooit verhoord. Moest onze geslachtslijn bij ons worden afgehecht?

Ik ben ambtsdrager in de tempel te Jeruzalem. Ik hoor bij de afdeling van Abia, de achtste dienstgroep. Twee keer per jaar heb ik een week lang dienst, van sabbat tot sabbat. Gedurende de rest van het jaar oefen ik mijn beroep uit in mijn agrarische dorpje in de bergen. Een stil leven dus, met als twee hoogtepunten de dienstweken in de tempel. Daar ben ik in mijn element. Ambtsdrager in Gods Huis, uitlegger van de Thora, voorbidder voor mijn volksgenoten, wegwijzer voor hun kinderen. Ik ken de rituelen op mijn duimpje. Ik leef er in en ik ga er in op. Ik beschouw mijn ambt als een uitverkiezing. Ik mag mijn volk voorgaan in gebed en offer. En, wat meer is, in het geloof. In alle eenvoud dring ik aan op vertrouwen op de God van Israël. Dat is toch de ware invulling van het ambt, nietwaar?

Wat er gebeurde?

Ik lootte mee voor het reukoffer. Ja, u leest het goed: lootte. Het grote aantal priesters heeft er toe geleid, dat iemand alleen door inloting tot dienst voor het avondoffer in het Heilige kan worden geroepen. Ik was, hoe oud ook, nog nooit ingeloot. En toen viel, onverwachts, het lot op mij.

U zult mij kunnen begrijpen als ik u vertel dat ik ontzettend blij was. Ben je voor je gevoel niet vooral ambtsdrager als je namens je gemeente voorop mag gaan in de dienst?

Het ging om het avondoffer. Het mincha-offer op het reukofferaltaar in het Heilige. Welriekend reukwerk wordt op het gouden altaar gelegd, als een zichtbaar en tastbaar gebed voor de Eeuwige.

Na de terugtrekking van mijn assistenten stond ik alleen. In het stille flakkerlicht van de lampjes op de gouden kandelaar, veelvoudig weerkaatst op de gouden wanden.

Ik concentreerde mij op het schikken van het reukwerk volgens de regels. Ik bad.

Plotseling stond hij daar, rechts van het altaar. De gestalte. De engel.

Ik werd bang.

De engel nam de vrees meteen weg. En toen sprak hij over ons onverhoorde gebed om een zoon. Dat God het nu zou verhoren. Een zoon zou geboren worden. De naam werd nadrukkelijk genoemd. En de komende taak van dit kind. Een profeet zou hij zijn, groot voor de ENE, levend in de geest en de kracht van Elia. Bekerend en dienend zou hij leven voor zijn volk Israël. Voor velen zou hij tot vreugde zijn.

Kunt u verstaan, dat het mij duizelde? Ik werd samen met Elisjeva gezet in het krachtenveld van Gods beloften.

Maar toen.... toen heb ik gefaald. Ik moest denken aan onze leeftijd, aan de voorbijgang van onze levenskracht, aan de ouderdom van mijn vrouw.

Een kind? Dat is onmogelijk. Niet te geloven.

Ik stamelde: "Waaraan zal ik dat weten? We zijn zo oud allebei, Elisjeva en ik. Bejaarden krijgen geen kinderen meer....."

Dat heb ik geweten! De buitengewone bode naast het buitengewone altaar noemde mij zijn hemelse naam, Gabriel, en in zijn woorden voelde ik de ingehouden verontwaardiging. Streng legde hij mij het zwijgen op, alsof hij mijn ongeloofwoorden wilde terugdringen. Ineens was hij weg....

Ik wankelde het heiligdom uit. Buiten wachtte het volk op mijn zegen. Ik hief mijn armen op, maar spreken kon ik niet. Met stomheid geslagen werkte ik mijn dienst af, om na verrichte arbeid naar huis te gaan. Ik voelde mij een falende ambtsdrager.

Thuis werd ik beschaamd door het geloof van Elisjeva. Toen ik haar duidelijk had gemaakt, wat er gebeurd was en wat mij gezegd was, aarzelde zij geen ogenblik. Ik zag het in haar ogen: zij geloofde het beloftewoord onmiddellijk. Zijn vrouwen geloviger van aard dan mannen?

Toen het kind geboren was, konden we onze blijdschap niet op.

Op de achtste dag werd ik volkomen bevrijd. Het was bij de besnijdenis. Omstanders accepteerden de naam niet, die de engel genoemd had. Ze wendden zich tot mij en ik schreef op mijn wastafeltje "Jochanan is zijn naam". "Johannes" zeggende Grieks sprekenden. Zo had de engel het immers gezegd?

Op dat moment was mijn spraak terug! Ik loofde God. Mijn hart stemde in met woorden die Zijn Geest mij ingaf. En ik voelde, ik wist: ik ben aanvaard. Ik mag het zijn: ambtsdrager van Israël. God neemt ook een falende ambtsdrager aan. De naam van het kind is waar: "De Here is genadig."

Hebt u gefaald, broeder of zuster ambtsdrager? Hij is genadig. Ik heb het ervaren. Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Zijn plannen falen niet.

